Написав Людмила
П'ятниця, 24 вересня 2010, 08:49

Духовна пустиня...Страх, сльози, моління,
Спокуси й нестача бадьорості сил.
Пустиня - провірка: яка в нас основа,
Пісок чи каміння? На чому наш дім?

Це - сонце палюче, що ніде сховатись,
Лиш кущик колючки, немає води,
Де важко, несила, ідучи співати,
Бо в серці чомусь нарікання одні.

Це - відповідь тиша і неба мовчання,
Коли на колінах стоїш зі слізьми.
Це - втрачений спокій, чекання, чекання,
Багання: "Скоріше, скоріше прийди!"

Пустиня коли, кажуть, небо закрите,
А помочі іншої зовсім нема,
Це відчай-ридання, бо хочеться пити,
Та в міху давно закінчилась вода.

Це - шепіт молитви дитини до неба,
Це - підняті руки рабинь- матерів,
Це - смерті жадання, коли жити треба,
Бо важко дивитись: народ відступив.

Духовна пустиня... Агар, ти блукаєш?
В твоєму житті безпросвітна пітьма
І ти все на долю свою нарікаєш,
Мовляв, що забутою ти є всіма.

Не гай, душе, часу, схились на коліна,
Такою, як є, до Христа поспіши,
Йому розкажи все, як тая рабиня,
Коли колір срібла засяє в тиші.

Сльоза хай блищить перед місячним світлом -
Не треба втирати рукою її,-
Господь тебе бачить в пустині із сином
І чує гарячі молитви твої.

Він вкаже тобі, де струмок протікає,
Щоб ти міг напитись живої води
Покірно іди, куди Він направляє -
В духовній пустині ти є не один.

Господь є з тобою в життєвій долині!

Можливо і думаєш: "Бог залишив."
Кріпися, душе, Він з тобою донині
Згадай: скільки раз Він на поміч спішив.